

РЕШЕНИЕ

№ 18207

гр. София, 27.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Димитър Гальов

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **2624** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 111, ал.7 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража във вр. с чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на З. К. К. срещу решение от 15.02.2024г., постановено по дело № 1537/2024г. на АССГ, 41 състав. С решението е потвърдена Заповед № 86/08.02.2024г., издадена от началника на Затвора С., на основание чл.101, т.7 от ЗИНЗС, с която касатоят е наказан с изолиране в наказателна килия за срок от 14 денонощия.

В касационната жалба са изложени оплаквания за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и необоснованост. Основният довод е, че изобщо не били обсъдени новопредставените с жалбата епикризи и доводите, изложени в открито съдебно заседание. Във всеки един момент касаторът имал медицински документ където се намира и какви действия по лечението си извършва. Описва подробно заболяванията и предприетото лечение в процесния период. Веднага след получаване на постановлението за отмяна на прекъсване на наказанието жалбоподателят си тръгнал от Б. и лично се явил в Софийски централен затвор. Постановлението е обжалвано и нямало данни да е влязло в сила. Счита, че не е ясно по какъв начин се е отклонил от наказанието си, за да бъде наказван дисциплинарно. Напротив, лекувал се е с каквато цел е прекъсвано

наказанието му и още в деня, в който е бил уведомен, че прекъсването му е отменено, е организирал придвижването си от другия край на Б., макар и тежко болен, и се е явил сам в СЦЗ, без да е бил търсен от администрацията на затвора. Иска отмяна на решението и на заповедта. В съдебно заседание касаторът се явява лично и е представляван от адвокат Ю., излага подробно факти и обстоятелства във връзка с лечението и твърдения, че никога не се е укривал. Претендира по списък разноски за адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2, вр. ал.1, т.2 от ЗАдв. и за държавна такса за касационната жалба

Ответникът в писмен отговор по касационната жалба и чрез процесуалния си представител в съдебно заседание я оспорва като неоснователна, като намира, че първоинстанционният съд е обсъдил всички относими доказателства по делото. Моли съдът да отхвърли касационната жалба, а оспореното решение да остави в сила като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата и за оставяне в сила на първоинстанционното решение.

След като обсъди доводите на страните и обстоятелствата по делото, ХХ касационен състав на АССГ приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е допустима. Подадена е срещу акт, подлежащ на касационно оспорване и от активно легитимирана страна. Разгледана по същество, касационната жалба е частично основателна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Съдът е изяснил фактическата обстановка като е събрал необходимите и относими доказателства. Установил е, че с Постановление на прокурор от Софийска градска прокуратура (СПП) от 21.22.2023 г. по прокурорска преписка № 7975/2023 г. е прекъснато за периода от 22.12.2023 г. до 19.02.2024 г. изпълнението на наказанието "лишаване от свобода" в размер на 6 години, наложено на жалбоподателя по НОХД № 420/2015 г. по описа на СпНС. Прекъсването е допуснато с оглед лечение на касатора в УМБАЛ „Бургас“ АД в отделение по неврохирургия. Видно от медицинско направление, издадено на 22.12.2023г. от д-р Н. от Д. „Б.“, жалбоподателят е получил хипертонична криза, изписано му е лечение и е насочен за изследване в УМБАЛ „Бургас“ АД с мнение за отлагане на плановата операция поради хипертоничната криза. На 06.01.2024г. жалбоподателят е хоспитализиран в невро-психологично отделение на УМБАЛ „Бургас“ АД, където е изписан на 10.01.2024 г. в добро общо състояние. С прокурорско постановление от 10.01.2024 г. прекъсването на изпълнението на наказанието е било преустановено поради неизползване от страна на осъдения на прекъсването за целите, за които е постановено. С телеграма № 488 от 11.01.2024 г. осъденият е обявен за общодържавно издирване (О.). Същият ден е бил приет в стационара на УНГБ отделение на МБАЛ „Д-р Маджуров“ ООД [населено място] с диагноза парафарингеален абсцес и му била извършена фаринготомия, като престоял в лечебното заведение до 21.01.2024г., като са представени епикризите от 06.01.2024 г. и от 11.01.2024 г. до 21.01.2024 г. На 22.01.2024 г. е приет в хирургично отделение на МБАЛ „Б.“ с диагноза холангит, от където е изписан на 25.01.2024 г. С

постановление от 02.02.2024 г. на прокурор от СГП са отхвърлени молбите на жалбоподателя за прекъсване на изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“. На територията на затвора касаторът се явил на 05.02.2024 г. и бил свален от О. същия ден. На 08.02.2024г. бил изслушан пред комисия и му било наложено процесното дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия“ на основание чл. 101, т. 7 от ЗИНЗС за това, че използвал времето на прекъсване на изпълнение на наказанието не по предназначение.

За да потвърди процесната заповед съдът е приел, че е постановена от компетентен дисциплинарно-наказващ орган, в кръга на правомощията му, съгласно в чл. 104, ал. 1 ЗИНЗС, без да са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, регламентирани в чл. 100 – чл. 111 ЗИНЗС, в съответствие с приложимия закон и целта му. Първоинстанционният съд след анализ на разпоредите на чл.100-102 от ЗИНЗС и установеното от фактическа страна е приел, че е налице хипотезата на чл.100, ал.2, т.4 от ЗИНЗС на деяние, квалифицирано като дисциплинарно нарушение, наказуемо съгласно чл.101, т.7 и т.8 „изолиране в наказателна килия за срок до 14 денонощия, предвид обстоятелството, че жалбоподателят е използвал времето за прекъсване изпълнението на наказанието не по предназначение и в продължение на 25 дни е бил обявен за издирване. Отхвърлил е доводът на жалбоподателя, че в периода 23.12.2023 г. – 05.01.2024 г. и 26.01.2024 г. – 04.02.2024 г. се е лекувал с мотиви, че прегледът на 22.12.2023 г. от кардиолог не е установен с амбулаторен лист, от който да е видна диагнозата на жалбоподателя, периода на назначеното лечение, и периода, необходим за възстановяване, а доколкото кардиологът не е от УМБАЛ „Бургас“ АД, липсва информация дали жалбоподателят се е явил на 22.12.2023 г. за планов прием там и е бил отложен поради хипертонична криза. Другото съображение на съда е, че в периода 23.12.2023 г. – 05.01.2024 г. няма никакви доказателства жалбоподателят да е бил на лечение в болнично заведение, да е посещавал лекар, който да е следил състоянието му, респ. да е констатирал овладяване или неовладяване на хипертоничната криза, като първата хоспитализация след прекъсване на изпълнението на наказанието на жалбоподателя е на 06.01.2024 г., т.е. 14 дни след прекъсването. Същото е отбелязано и за периода 10 дни от 26.01.2024 г. – 04.02.2024 г. Първоинстанционният съд е намерил, че 24 дни от времето за прекъсване изпълнението на наказанието е използвано не по предназначение, като само в един ден – на 22.12.2023 г. е извършен консултативен преглед от лекар, а в останалата част от времето жалбоподателят е пребивавал неясно къде, застрашавайки живота си, лишен от лекарско наблюдение.

Касационната инстанция намери за правилни изводите на първата инстанция, че в случая е приложима хипотезата на чл.100, ал.2, т. 4 от ЗИНЗС, тъй като от данните по делото се установява, че действително касаторът е използвал времето за прекъсване изпълнението на наказанието не по предназначение, така както следва от мотивите на постановлението на СГП от 21.12.2023г. – хоспитализиране и оперативно лечение в УМБАЛ Б. АД, Отделение по неврохирургия, по повод диагнозата „мозъчна аневризма без руптура“. Действително, през част от периода на прекъсването касаторът е имал различни медицински прегледи и лечения в различни от посоченото в постановлението лечебни заведения, но няма данни да е постъпвал в посочената в постановлението болница, да има консултации и прегледи там и по повод диагнозата, като липсва информация да е постъпвал за плановия прием там, посочен в постановлението и оттам да е бил отложен поради хипертонична криза, същата

проследена ли с оглед овладяване ѝ и евентуален по късен прием в това лечебно заведение и за лечение на това конкретно заболяване, за което е прекъсването. Както е посочил и съдът в обжалваното решение, през 24 дни от прекъсването не е ясно къде е пребивавал касаторът и какво е правил за лечение по диагноза , без данни да е предприел лечение във връзка с диагнозата „мозъчна аневризма без руптура“, заради която е прекъснато изпълнението на наказанието му и която представлява риск за живота и здравето му.

Същевременно обаче съвкупният анализ на обстоятелствата по делото не обуславят извод за извършено дисциплинарно нарушение от естество и тежест, която да е съответна на определеното в максимален размер наказание. Не се установява, а не се и твърди, касаторът да е имал други нарушения или трайно поведение, несъответстващо на изискванията. Наред с това действително са налице доказателства за съществуващи заболявания и провеждано лечение, както и явяването му след уведомяване за отхвърляне на исканията за ново прекъсване на търпяното наказание. Изолирането в наказателна килия е изключително сериозна мяра и поради това прилагането ѝ за максимално допустимия срок от 14 денонощия при първо нарушение (доколкото не се установяват други такива) следва да бъде съответно отменена, като срокът бъде редуциран до половината. В този смисъл решението следва да се отмени частично за срока над 7 денонощия и вместо това постанови отмяна на заповедта относно срока над 7 денонощия, а в останалата част да се остави в сила като правилно.

С оглед изхода на делото, възстановяване на разноските не е дължимо от страните.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 и 222, ал.1 от АПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 15.02.2024г., постановено по адм.дело №1537/2024г. по описа на АССГ, в частта, в която е потвърдена Заповед № 86/08.02.2024г. на началника на Затвора С. относно определения срок на изолиране в наказателна килия в размер от 14 (четиринадесет) денонощия и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Заповед № 86/08.02.2024г. на началника на Затвора С. в частта, в която е определен срок на изолиране в наказателна килия над 7 (седем) денонощия до 14 (четиринадесет) денонощия.

ОСТАВЯ в сила решението в останалата част, в която е потвърдена Заповед № 86/08.02.2024г. на началника на Затвора С. за изолиране в наказателна килия за срока до 7 (седем) денонощия.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.